

40 DANA ZA ŽIVOT

30. dan, 3. 4. 2025.

Nakana:

Molimo za djecu koja su posvojena ili udomljena.

Sveto pismo:

I tko primi jedno ovakvo dijete u moje ime, mene prima. ... Pazite da ne prezrete ni jednoga od ovih najmanjih jer, kažem vam, anđeli njihovi na nebu uvijek gledaju lice Oca mojega, koji je na nebesima. (Mt 18, 5; 10)

Razmatranje:

Bog je dobar - uvijek!

Suprug i ja tada smo imali troje male djece, najstarije je imalo pet godina, kada su mi na pregledu otkrili cistu. Liječnik je stisnuo šaku i rekao: „Oprilike ovolika.“ Ne mogu reći da nije bilo izazovno, ali strah nije dominirao kao prije. Već smo prošli toliko toga s Gospodinom, a znala sam i kakvo nasljeđe nosim – generacije žena u mojoj obitelji suočavale su se s čestim dijagnozama karcinoma, bolesti jajnika i maternice, kao i zloćudnih mioma.

No, umjesto da se pomirim s tim, pozvala sam sestrične i počele smo moliti da ovdje stane, da u našoj generaciji prestane taj niz bolesti, da se ne prenosi na naše kćeri. Željela sam da me Bog iscijeli – da to bude znak, nešto moćno, jasan pečat Njegove prisutnosti i sile.

Liječnik je predložio operaciju, ali ja sam odlučila čekati Boga – moliti, postiti i vjerovati da će učiniti čudo. I učinio je. Samo ne onako kako sam očekivala. Na sljedećem pregledu potvrđena mi je četvrta trudnoća. Kad sam molila, imala sam jasnu sliku kako bi odgovor trebao izgledati. No, Bog je odgovorio na svoj način – i s vremenom sam shvatila da je to bio upravo onaj odgovor koji mi je najviše trebao.

Liječnik je bio optimističan – govorio je da će trudnoća pomoći i da će beba potisnuti cistu. No, kako je vrijeme prolazilo, umjesto da se smanjuje, cista je rasla zajedno s bebom. Ubrzo je trudnoća postala visokorizična, a moj me ginekolog uputio u Petrovu bolnicu, gdje su se specijalizanti okupljali oko mene i moje ciste. U jednom sam trenutku morala pitati: „A što je s mojom bebom?“ Odgovor? „Samo da doguramo do 24. tjedna.“ Najbolji mogući scenarij bio bi carski rez u 32. tjednu, ali to je bilo vrlo optimistično. Trudnoća je bila neizvjesna, kao i moj život i život moje bebe. Na vlastitu odgovornost, s mirom u srcu, otišla sam kući na čuvanje trudnoće i

strogo mirovanje – da budem prisutna. Molili smo zajedno s cijelom našom zajednicom, koja nas je nesebično podržavala. Osim što su molili, organizirali su se i pomagali – donosili su ručak, igrali se s djecom, čistili nam kuću. A meni je trebalo puno poniznosti da to prihvatim. Navikla sam pomagati drugima, a sada su oni nosili moj teret. Trebalo mi je vremena da naučim da je i primanje ljubavi oblik vjere i poniznosti. No, u tom razdoblju Bog me učio mnoge teške lekcije na najnježniji mogući način – što znači biti dio Njegova tijela i u potpunosti Mu se prepustiti. Pravo povjerenje nije u tome da znamo ishod, nego da vjerujemo kako On drži sve u svojim rukama.

Ali što to stvarno znači? Znači da je Božje prisustvo u našem životu vrijednije od bilo čega što možemo primiti od Njega. Imati Njega znači imati sve – Njegova ljubav i prisutnost veće su od svakog dara koji bismo mogli zamisliti. Ne tražimo samo Njegove darove, nego Njega samoga. Kad bi moja obitelj ostala bez mene, vjerujem da bi se On pobrinuo za njih. Ako bi naše četvrto dijete došlo na svijet s poteškoćama, On bi nam dao snagu. Ako bismo ga izgubili, On bi i tada bio s nama. On vidi ono što mi ne vidimo i zna što radi. Jer On nije dobar samo kada su stvari dobre. On je Dobar. To je Njegovo ime. Njegova priroda.

Tada se u Petrovoj pojavio jedan liječnik koji mi je predložio da carski rez ne bude u 32. tjednu, već da idemo do kraja. Vjerujem da ga je Bog poslao. Dani su prolazili, jedan za drugim, i moje se tijelo nosilo bolje nego što su liječnici predviđali. Ipak, svaki novi dan bio je ispunjen neizvjesnošću i iščekivanjem, ali i dubokom vjerom da nas Bog vodi kroz to razdoblje. Stigli smo do 39. tjedna.

Naš sin rođen je kao potpuno zdrava beba. Dali smo mu ime Eli, a već jedanaest i pol godina to ime nas svakodnevno podsjeća na istinu koja vrijedi u svakoj situaciji: Bog je velik. Što god da prolaziš, gdje god da jesi, možda si u najtežem trenutku života. Ali Bog je tu. On drži i tebe i tvoje dijete. I zato možeš i ti reći: Bog je dobar. Bog je vjeran. On je dovoljan. Uvijek.

Molitva:

Oče naš, koji jesi na nebesima, sveti se ime tvoje. Dođi kraljevstvo tvoje. Budi volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji. Kruh naš svagdanji daj nam danas, i otpusti nam duge naše, kako i mi otpuštamo dužnicima našim, i ne uvedi nas u napast, nego izbavi nas od Zla. Amen.